

То не бе песен, а жива жалба по гурбет в равно загоре.
Кавала свири нарежда:

Клета му душа проклета,
Кой на чедото си не дава
Да вземе, която си обича
И с която се разбира.

Песента се отеква отсреща в Исмаил бегови старнища,
где Рада с четата ношува.

Тя позна песента на своя Добриян.

— Ама че песен е подкарал тоз овчар, — се обади една жетварка.

— Песен ли! — се обади друга — жива жалба го кажи,
Я чуй как си кжса душата!

— Да ми уйдиса някоя, отивам кавалджията да видя, —
се обади друга.—Тжй ми запали сжрдцето!

— Само туй остава, — се обади гайдаря. Я си налягай
джрмите

Всички се смжлчаха.

Рада се опиваше от познатата песен.

Песента се разливаше като придошла река, отекваше
се като подземен гржм, галеше като благовоние на роза.

— Полудявам! Ще ида! — се обади пжрвата.

— Приказки, — отвжрна друга. — Я по добре Рада да
викне една, че да го натжпчи в миша дупка.

— Ей една права дума! — се намеси гайдаря. — Я викни
Радо да запееш!

Рада не чака повече да я подканят,

Гайдаря като че й беше на душа. Тя тржпнеше да
запей — ответ на Добриян да даде. Само се чудеше как може
това да стане. Сега гайдарят й доде на помощ.

И щом кавала за отдих престана — Рада му отговор
допрати:

Я чувай, либе, послушай
Каква се е песен пеело:
Триж клета душа проклета,
Кой залюбени раздели.
Манастир ако развали—
Ржката ще му изсжхне;